

figtsmæssigt at bestemme, at de her omhandlede Bevillinger, der ligeledes bør udfærdiges af Amtmanden, kunne erholdes ubleverede i Thorshavn af Landsfogden og paa de øvrige i nysnævnte § anførte 6 Steder af vedkommende Sjøsfelmand imod Erlæggelsen af det befalede Gebyr. Bevillingen, der kun bør gjælde for een Handelsreise, tjener dem derefter til Legitimation i de andre Havne, hvor de ønske at handle med Brændeviin.

ad § 3.

Det er af Amtmanden bemærket, at saaledes som Forholdene for Tiden ere paa Færøerne og som de rimeligviis i lang Tid vil blive, er der intetsteds udenfor Thorshavn Trængsel til Udsjænkningsteder: 3: saadanne Steder, hvor Brændeviin sælges til Fortæring paa Stedet, og man har derfor yttret den Formening, at Bevilling til Brændeviinsudsjænkning kun burde meddeles yderlig: 3aa, og neppe til Noget, der boer udenfor bemeldte By. Da dette Forhold imidlertid med Tiden kan undergaae Forandring, har man affattet Paragraphen saaledes, at det er overladt til Amtmanden at meddele de omhandlede Bevillinger, naar der paa noget Sted maatte være særlig Trængsel til samme, hvorhos det er anseet for rettest, at Bevillingerne ikkun udfærdiges paa 5 Mar ad Gangen og at efter denne Tids Forløb ny Bevilling løses, hvis den Paagældende fremdeles ønsker at udøve den omhandlede Ret.

Amtmanden har endvidere gjort opmærksom paa, at det under den Kongelige Monopolhandel var forbudt, at sælge Brændeviin i Handlens Boutiker til Fortæring paa Stedet, og da dette Forbud har viist sig meget hensigtsmæssigt, formener han, at Rettighed til Handel med Brændeviin og Rettighed til Udsjænkning til Fortæring paa Stedet, heller ikke nu bør kunne forenes. En hertil sigtende Bestemmelse

er derfor optaget i nærværende §. Iøvrigt vil der ikke være noget til Hinder for, at der med Udsjænkningen forenes Beværtning med Spisevare, uden at det efter de paa Færøerne bestaaende Forhold er nødvendigt at dertil erhverves speciel Bevilling.

Endelig skulde man med Hensyn til Gebyret og Afgiften for de omhandlede Bevillinger bemærke, at man har troet at samme burde sættes betydeligt lavere, end for Rettigheden til Brændeviinshandel, saameget mere, som man i de concessioneerede Brændeviinshandlers Interesse har anseet det fornødent at foreskrive, at den til Udsjænkning Berettigede skal kjøbe den Brændeviin, han udsjænker, hos en af de med Bevilling til Brændeviinshandel forsynede Handlende.

ad § 4.

Ved denne § findes Intet at bemærke.

ad §§ 5—7.

Disse §§ ere i det Væsentlige affattede i Overeensstemmelse med de i den danske Rets Lov af 29de December 1857 §§ 77—79 givne Bestemmelser, dog saaledes, at der for Lovens Overtrædelse er fastsat den samme Straf, som er bestemt i Loven af 21de Marts 1855 § 11 in fine for uberettiget Handel i Almindelighed, hvorhos der, da der ikke skønnes at være tilstrækkelig Grund til at gjøre Forstjel paa ulovlig Brændeviinsalg og uberettiget Udsjænkning i Henseende til Straffen, er i § 5 forefæret Confiskationsstraf for begge disse Forseelser, medens man derimod ikke har troet, at den i Loven af 29de December 1857 indholdte Bestemmelse, hvorefter den, der anden Gang gjør sig skyldig i ulovlig Udsjænkning, forbyrder sin Ret til Brændeviinsalg, burde udvides til Færøerne.